

#ResumCRÍTIC: els 12 articles més llegits

Us fem un regal de Cap d'Any amb les "12 Perles de CRÍTIC". Aquest és el nostre particular #ResumCRÍTIC de la part final de l'any 2014. Els lectors de CRÍTIC han apostat bàsicament per alimentar-se a través d'articles d'opinió i entrevistes centrats sobretot en qüestions relacionades amb la independència de Catalunya, l'auge de Podem i la falta de transparència del poder polític i econòmic.

Sergi Picazo

Tres mesos intensos a CRÍTIC. De feina dura. Treballant 24/7.

De moment, però, **us fem un regal de Cap d'Any amb les "12 Perles de CRÍTIC"**.

Aquest és el nostre particular #ResumCRÍTIC de la part final de l'any 2014.

Aquesta llista és una bona manera de conèixer què ha estat CRÍTIC en els seus primers mesos de vida. Una carta de presentació pública. Ja no som una promesa: som una realitat. Si ets un fidel lector (i subscriptor) des del primer dia, és un bon moment per gaudir d'una lectura reposada del periodisme crític. Si ens has conegut recentment, és un bon moment per llegir els articles més llegits i comentats d'aquest nou projecte comunicatiu. Els lectors de CRÍTIC han apostat bàsicament per alimentar-se críticament a través d'articles d'opinió i entrevistes amb profunditat centrats sobretot en qüestions relacionades amb la **independència de Catalunya, l'auge de Podem i la falta de transparència del poder polític i econòmic**. Articles i reportatges sobre qüestions socials i econòmiques, que també han aparegut a CRÍTIC, no han aconseguit despertar tant l'interès del lector de CRÍTIC.

Hem lluitat, i ho seguirem fent, per fer **un periodisme independent, de qualitat, rigorós i amb perspectiva crítica**. Tenim un equip de periodistes -col·laboradors habituals com Marc Font, Marc Andreu, Laia Altarriba o Núria Vilà- amb ganes de fer, purament i simplement, periodisme. Tot això que veieu quan cliqueu elcritic.cat és un treball d'equip. Sabem que hem de millorar i ho farem durant aquest 2015. L'objectiu segueix sent explicar allò que els grans mitjans de comunicació no us expliquen. Preparem alguns petits canvis a la web per tal que pugueu gaudir d'una informació i d'una anàlisi més potent.

Aquests són els **12 continguts atemporals més llegits de la història de CRÍTIC** ideals per llegir-los encara avui. No han perdut ni un bri d'actualitat.

1. [Independentistes al barri del Carmel](#), de Sergi Picazo.

L'independentisme més naïf sembla totalment convençut que el sí a la independència ja suma majoria claríssima, que Merkel ens reconeixerà de seguida i que els únics que ho retarden són l'Estat espanyol, el Tribunal Constitucional i Podem. Si la independència vol guanyar per golejada, l'independentisme necessitaria fer un pas més enllà. En camp visitant. L'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium, i de retruc també Convergència, Esquerra o la CUP, saben que la gran batalla

s'està donant als barris obrers del no, del sí-no i de l'abstenció. A Pedralbes tenen poc a fer.

2. David Fernández: “La CUP no ha raonat prou sobre com hauria de ser el poder i com l'hauríem de practicar”, de Roger Palà.

David Fernández (Barcelona, 1974) és periodista, activista social i, actualment, diputat de la CUP al Parlament. Vam proposar-li un repte dels difícils: que s'abstragués durant una estona de la seva dinàmica parlamentària com a diputat per conversar amb CRÍTIC més enllà del titular obvi del dia. I ho vam aconseguir. El resultat és una entrevista amb profunditat on parlem -inevitablement- d'un grapat de temes d'actualitat: del pujolisme i del *soleturisme* sociològic, de la CUP i la seva “aversió al poder”, de l'anomenada “cupvergència” -“concepte injust, reduccionista i simplista”- i sobre el seu relleu anunciat.

3. Polítics de CiU i del PSC s'embutxaquen milers d'euros en dietes per assistir a reunions de La Caixa, de Roger Palà i Sergi Picazo.

Alts càrrecs de CiU i del PSC han cobrat durant la darrera dècada dietes d'entre 25.000 i 72.000 euros anuals per assistir a les reunions del Consell d'Administració i de la Comissió de Control de La Caixa. El polític millor remunerat ha estat l'alcalde de Banyoles i vicepresident de la Diputació de Girona, el convergent Miquel Noguer, amb 481.400 euros cobrats només en dietes, una mitjana de 53.000 euros cada any entre el 2005 i el 2013. Però no és l'únic polític que ha cobrat aquests tipus de remuneracions extraordinàries.

4. Et fa por que votar en la consulta del 9-N acabi reforçant Artur Mas? Aquí tens cinc raons que demostren el contrari, de Roger Palà.

S'ha instal·lat en una part sensible de l'esquerra la sensació que votar el 9-N és fer el joc a CiU i caure en una trampa política que pot acabar reforçant el lideratge d'Artur Mas. És una sensació compartida, transversal i poc verbalitzada. I no solament entre els sectors federalistes que donen suport al procés: també entre una part de l'independentisme d'esquerres, que en un primer moment va fer acció de trencar la baralla i després va reconduir la situació. Però... realment és així? Votar el 9-N pot acabar reforçant Mas? En aquest article exposem cinc arguments que demostren més aviat el contrari.

5. 10-N: la fi de la innocència, de Sergi Picazo.

Catalunya no és un tema menor en el tauler d'escacs de la geopolítica mundial. L'independentisme català més naïf sovint afirma que només calia anar a votar el 9-N i, immediatament, negociar una sortida d'Espanya apel·lant a l'esperit democràtic de la Unió Europea i als Estats Units. Ara diran el mateix sobre votar en unes eleccions plebiscitàries i, immediatament, negociar la independència. Lamentablement, en la *realpolitik* internacional i sota un sistema capitalista de mercat com l'actual, tot depèn dels interessos del poder polític, dels mercats financers i de les grans corporacions.

6. Marina Garcés: “El perill de Podem i de Guanyem és convertir-los en l'única traducció política possible del malestar social”, d'Olga Àbalos.

Marina Garcés (Barcelona, 1973) és professora de filosofia a la Universitat de Saragossa. A través dels seus llibres —*En las prisiones de lo posible* (Bellaterra, 2002), *Un mundo común* (Bellaterra, 2013)—, conferències i escrits reflexiona sobre temes com la política, el compromís, la revolució, les desigualtats, l'art i l'entorn urbà. Propera a moviments socials que qüestionen l'*statu quo*, des del 2003 forma part del projecte Espai en Blanc, dedicat a promocionar el pensament crític.

7. Per què Podem i Pablo Iglesias són una bona notícia per al sobiranisme, de Roger Palà.

El míting de Pablo Iglesias a Barcelona ha generat urticària en alguns sectors de l'independentisme, que semblen haver arribat a la conclusió que Podem és l'enemic públic número 1. Què ho fa? Probablement, que aquesta formació pretén disputar el monopoli de la il·lusió i la regeneració política. Podem és percebut com una amenaça que pot debilitar l'independentisme. Tanmateix, això no se soluciona atacant Podem, sinó reflexionant sobre què no fa bé el sobiranisme (i sí fa bé Podem) per aconseguir generar aquesta il·lusió. El sobiranisme ha de tenir les seves pròpies raons: no pot esperar guanyar sempre per absència d'alternativa.

8. Quins són els 'lobbies' econòmics que van frenar la consulta del 9-N?, de Marc Font.

El Fòrum Pont Aeri, la Comissió Trilateral, el Círculo Ecuestre, Foment del Treball o el Cercle d'Economia són els principals poders econòmics que s'oposen a la independència de Catalunya. En els últims mesos, han pressionat de valent –sobretot a CiU– perquè hi hagués una reculada en la consulta del 9-N. Aquest reportatge, avançament de la revista PROCÉS, és una guia sobre els principals *lobbies* que s'oposen al sobiranisme: qui els impulsa? Qui en forma part? Quins són els seus objectius?

9. Ada Colau: “No crec en allò de primer la independència i després ja ho veurem. Però hi ha una oportunitat de canvi”, de Sergi Picazo

Ada Colau (Barcelona, 1974) serà probablement la candidata de Guanyem Barcelona en les eleccions municipals del maig de 2015. La seva trajectòria com a activista ve de lluny: des del moviment antiglobalització a principis de la dècada del 2000 fins a portaveu de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. Guanyem promou un procés de confluència i està negociant amb partits com ICV-EUiA i la CUP. Colau, filòsofa de formació, no té encara salari de candidata i manté la seva feina com a investigadora a l'Observatori DESC.

10. Jordi Muñoz: “L'independentista convençut que té aquesta qüestió com a primera prioritat no és majoritari a Catalunya”, de Roger Palà.

Jordi Muñoz (València, 1979) és doctor en ciència política per la Universitat Pompeu Fabra i actualment està desenvolupant la seva recerca a la Universitat de Barcelona. S'ha especialitzat en l'estudi empíric de les actituds i preferències polítiques: és un expert en enquestes, demoscòpia i tractament de dades. Col·laborador habitual del diari *Ara* i també de CRÍTIC –on ha assumit l'assessorament editorial de la revista PROCÉS–, és una de les veus de referència a Catalunya a l'hora de fer càlculs i estimacions en matèria electoral. Parlem amb ell sobre llistes úniques o plurals i sobre l'emergència de Podem en el panorama polític català i espanyol.

11. L'Àrea Metropolitana de Barcelona, un poder a l'ombra, de Marc Andreu.

L'oasi català perviu a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. El PSC, CiU, ICV-EUiA i ERC governen la institució reconstituïda el 2011 amb poder sobre 36 municipis i tres milions de persones però sense mecanismes clars de control. 606 milions d'euros de pressupost –similar al de la Diputació de Barcelona–, 500 funcionaris, milers de treballadors en 50 empreses o ens subsidiaris i competències en urbanisme, residus, aigua o transports fan de l'AMB un imperi que presideix Xavier Trias però governa Antoni Balmón. L'AMB gasta 4 milions d'euros en sous només per a directius i reparteix 800.000 euros en dietes per assistència a reunions.

12. El “problema del Priorat” que Jordi Pujol no va voler explicar, de Roger Palà

L'esperpèntica compareixença de Jordi Pujol al Parlament per donar detalls de la seva confessió per frau fiscal restarà en la memòria col·lectiva com la imatge (una més) de l'inexorable final de règim

que estem vivint. Moltes són les preguntes dels diputats que l'expresident -convertit en caricatura de si mateix- va deixar sense resposta. Tot plegat es podria resumir en la referència de Pujol al *cas Priorat*, menyspreant el tema que pocs minuts abans havia exposat Joan Herrera en el seu torn de preguntes: "Poden parlar si volen de no se quin problema que va passar al Priorat no sé quin any. Jo no en parlaré". Parlem, doncs, del *cas Priorat*.